

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 30/10/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 70

Hòa Thượng cho biết rằng người tu hành pháp môn Tịnh Độ có thể đạt được thành tựu rất nhanh. Vãng sanh truyện và Thánh Hiền Lục là hai bộ sách ghi lại kỳ tích vãng sanh. Có nhiều người tu hành chỉ từ 3-5 năm là đã có thành tựu, thế nhưng tu pháp Tịnh Độ phải nhớ một điều là: *“Không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn”*.

“Không hoài nghi” là tin vào lời giới thiệu của Thích Ca Mâu Ni Phật về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tuy nhiên, vẫn có người cho rằng không phải Thích Ca Mâu Ni Phật giới thiệu pháp môn Tịnh Độ đến cho chúng ta. Trên Kinh, Phật khẳng định rằng Ngài ra đời vì một đại sự nhân duyên, đó chính là đem pháp môn Tịnh Độ giới thiệu cho chúng sanh. Do đó, pháp môn này quả thực chính là do Thích Ca Mâu Ni Phật chỉ dạy chứ không phải là ai khác.

Có một vị Thầy đã tra cứu Đại Tạng Kinh và thấy Thích Ca Mâu Ni Phật đã thuyết giảng về Tịnh Độ trong 200 bộ Kinh. Nếu pháp môn Tịnh Độ là ngụy tạo thì làm sao có thể dày công đến như vậy và ngay trong hiện đời có rất nhiều người tu hành có thành tựu. Ví dụ như Hòa Thượng Hải Hiền, là con người hiện thực ngay trong thời đại của chúng ta. Ngài niệm Phật vãng sanh lưu lại toàn thân xá lợi. Những tổ sư đại đức tu hành đã chứng thực lời Phật nói thì chúng ta lại không tin hay sao?

Muốn *“Không xen tạp”* thì chỉ cần chúng ta làm như lời dạy trong Đại Thế Chí Bồ Tát Niệm Phật Viên Thông Chương là: *“Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm nối nhau; bất giả phương tiện tự đắc tâm khai nhập tam ma địa”*. *“Không gián đoạn”* là một câu ***A Di Đà Phật*** tiếp nối nhau, không cần mượn nhờ bất cứ một phương tiện nào khác. Niệm đến niệm Phật thành khối thì đã thành tựu, tự đắc tâm khai nhập Tam Ma Địa (tức là thành Phật).

Tuy nhiên, ngày nay có nhiều người đề xướng Tịnh Độ song lại đính kèm thêm pháp này và pháp khác như niệm Phật kèm tụng Kinh, niệm Phật thêm trì chú, niệm Phật thêm tham thiền. Một câu ***A Di Đà Phật*** chính là tham thiền, chính là đại thần chú, chính là tổng trì của tất cả các bộ Kinh. Hòa Thượng Tịnh Không lúc giảng Kinh Vô Lượng Thọ từng nói rằng: *“Bạn có đủ can đảm suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?”*

Lúc đầu tôi nghe câu nói này, tôi rất ngạc nhiên vì Hòa Thượng dùng từ *“can đảm”* nhưng dần dần tôi đã hiểu được người ta đề xướng Tịnh Độ nhưng người ta lại không

tin vào câu “**A Di Đà Phật**” nên niệm Phật vẫn phải kèm tụng Kinh, niệm Phật vẫn phải kèm tụng Chú, niệm Phật vẫn phải kèm tham thiền. Cho nên để có thể tiếp nhận Tịnh Độ chánh mạch là phước đức nhân duyên. Tọa tu thì không phải là chánh mạch.

Tôi quan sát xung quanh và thông qua các cuộc điện thoại, tin nhắn mà mọi người gửi cho tôi, tôi nhận ra rằng trong thời Mạt pháp này, việc chỉ niệm một câu “**A Di Đà Phật**” quả thật là can đảm. Con người ngày nay cho rằng cần phải nghe nhiều người để có nhiều cách nhìn, nhiều cách thấy, nhiều cách làm. Tuy nhiên, tuy nhiều như thế nhưng không cách nào làm tốt hơn thậm chí còn khiến chính họ bỏ Phật pháp không tu học.

Một số người đi hộ niệm cho người khác, từng khẳng định là đã hộ niệm cho người này người kia vãng sanh nhưng chính họ sau này bỏ cả Phật pháp mà đi theo tà ma ngoại đạo, thứ đạo không được quốc gia và thế giới công nhận, có cách truyền đạo lén lút. Vậy những người mà trước đây họ cho rằng đã vãng sanh là thật hay giả? Nếu là thật thì tín tâm của họ đáng ra càng tăng tấn, đạo nghiệp càng phải phát triển mạnh mẽ, thế nhưng, ngay đến việc học Phật họ còn không tiếp tục học. Cho nên, tốt nhất là chúng ta không chạy đây chạy đó, không nên nghe quá nhiều người, để rồi cuối cùng không biết làm như thế nào.

Có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, con tu học đã nhiều năm rồi nhưng khi tụng Kinh niệm Phật, tâm vẫn tán loạn và vẫn có tâm đố kỵ, cảm giác công phu không có lực. Con làm thế nào để đối trị?*”

Câu hỏi này cho thấy họ chưa thuần nhất niệm Phật mà vẫn có kèm tụng Kinh. Ngài Ngẫu Ích dạy cho học trò là niệm “**Nam Mô A Di Đà Phật**” nhưng bản thân Ngài chỉ niệm “**A Di Đà Phật**” là vì người khác chưa chắc niệm Phật để cầu vãng sanh, còn Ngài ngay đời này không còn khách sáo, nhất quyết phải vãng sanh, cho nên Ngài chỉ niệm “**A Di Đà Phật**”, không có “**Nam mô**”. “**Nam mô**” là quy y, là cung kính, là nương về.

Hòa Thượng trả lời là: “*Phương pháp đối trị tốt nhất là phải vào sâu Kinh tụng (tức là hiểu được phương pháp, đạo lý mà Phật dạy). Người ở đời hiện đại có phước báu hơn người xưa trong việc nghe pháp nhưng độ thâm nhập thì thua xa. Thời xưa muốn nghe pháp thì phải đến một nơi có người chân thật giảng Kinh nói pháp. Nếu căn tánh mà không lanh lợi, nghe qua một lần rồi quên hết thì rất khó có được lợi ích.*”

“*Hiện tại, mọi người có phước rồi! Mỗi một bài giảng đều được ghi âm thu hình nên mọi người có thể nghe đi nghe lại. Cho nên, thời xưa, người có căn tánh trung hạ ngay trong một đời có thể khai ngộ là rất ít. Người có sự khai ngộ đều là người thượng căn lợi trí. Hiện tại, người căn tánh trung hạ có phước rồi. Họ có thể nghe bằng ghi âm, nghe đĩa ghi hình, nghe đi nghe lại nhiều lần.*”

Ngày nay máy MP3 nghe pháp rất tiện dụng, nghe pháp cũng không cần đến chùa mà ngay ở nhà cũng có thể nghe được. Chính vì sự không nghiêm túc trong tu hành mà con người ngày nay không thể lý giải Phật pháp được sâu sắc. Người xưa để có thể nghe pháp là việc rất khó khăn cho nên sự cần cầu Phật pháp của họ rất mạnh mẽ. Thời xưa không có máy ghi âm, nghe một lần là phải nhớ còn chúng ta ngày nay có thể nghe đi nghe lại bao nhiêu lần vẫn được. Cho nên sức nhớ của người xưa mà không tốt thì không thể theo học được.

Hòa Thượng nhắc chúng ta khi nghe pháp thì phải thấu hiểu được phương pháp hành trì và cách làm như thế nào thì mới có kết quả. Chính sự thuận tiện trong việc nghe pháp nên con người ngày nay rất hời hợt. Việc nghe pháp lại không chuyên tâm mà nghe quá nhiều các dòng tư tưởng khác nhau nên bị xen tạp và kết quả là chính họ không biết làm theo cách nào.

Hòa Thượng nói: ***“Tôi đã từng kể về một vị cư sĩ tên là Triệu Lập Bản, một vị giáo thọ đại học, sau khi về hưu, ông nghe được Phật pháp nên rất là hoan hỷ. Ông chọn lựa hai bộ Kinh là Lục Tổ Đàn Kinh và Kim Cang Kinh. Ông đem những đĩa ghi âm giảng giải về hai bộ Kinh này nghe trọn bộ hơn 20 lần rồi đến hỏi tôi rằng: “Tôi chuyên học hai bộ sách này, niệm Phật cầu Tịnh Độ có được không?” Tôi trả lời là: “Rất tốt!”***

“Cách làm này ở người xưa rất là nhiều. Thời cận đại, cư sĩ Giang Dị Nông, Châu Chỉ Am chính là dùng phương pháp này nên đều có thể thành tựu. Tôi khuyến khích mọi người nghe hai mươi mấy lần chưa đủ đâu, chí ít là nghe đến 100 lần thậm chí là 200 lần.”

Mỗi lần nghe chúng ta sẽ có những cảnh ngộ khác nhau. Nghe càng nhiều lần thì cảnh nội tâm của chúng ta càng sâu, càng thanh tịnh, do đó, chúng ta lại thể hội được nhiều điều hay hơn. Cho nên bản thân tôi trong hàng chục năm qua chỉ nghe mỗi pháp của Hòa Thượng mà không hề chán nản, thậm chí rất thích học vì càng học càng thấy hay hơn.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng khi nghe pháp không phải nghe 20 lần mà phải nghe 100 lần đến 200 lần. Chúng ta quả thật chưa đủ độ quy nạp nhiều như Hòa Thượng. Ngay đến bộ sách: ***“Con Đường Đạt Đến Nhân Sanh Hạnh Phúc”*** của thầy Thái Lễ Húc— là học trò của Ngài giảng mà Ngài nghe đến 40 lần. Cho nên chúng ta phải nghe đủ độ thấm thì mới đi được vào chiều sâu.

Hòa Thượng nói: ***“Sau khi tôi kiến nghị, cũng có người lựa chọn và thật làm. Trải qua 100-200 lần nghe đi nghe lại, họ lại có thể giảng giải được rất hay. Hiện tại, ở Hoa Kỳ có người có thể giảng được Kinh, vậy nên, họ đã trở thành chuyên gia. Công phu làm thế nào để có lực như vậy? Chỉ ở một chữ “chuyên”. Chúng ta không***

nên chọn lấy nhiều mà chỉ chọn chữ “chuyên”. Chọn lấy một bộ Kinh, khi thông một Kinh rồi thì sẽ thông tất cả các Kinh.”

Tôi chỉ nghe một mình Hòa Thượng mà tôi làm được rất nhiều việc ví dụ như tổ chức các chương trình lễ tri ân Cha Mẹ; Làm được vai trò MC trong những buổi lễ được tổ chức lần đầu; Điều hành việc thành lập, thiết kế, đăng tải nội dung trang web; Dù không được học vì tính nhưng tôi vẫn tự làm video, cắt, ghép và tự xử lý âm thanh. Điều này cho thấy nếu chúng ta chuyên tâm thì nội tâm của chúng ta sẽ khai mở rất rộng.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Chúng ta có cần giảng các Kinh luận khác hay không? Tốt nhất là không cần. Hiện thân nói pháp chính là khuyên bảo tất cả đồng tu sơ học ở thế gian này phải nhất môn thâm nhập. Làm ra một tấm gương như vậy để cho họ xem thấy. Trên Kinh Hoa Nghiêm, rất nhiều thiên thần, các chúng thần, nhân vương, trưởng giả, cư sĩ, Bồ Tát có phương pháp tu học như nhau là một môn thâm nhập, không có ai là tu hai môn. Đây chính là hiện thân nói pháp. Tôi trong mấy mươi năm nay, đã giảng qua mấy chục bộ Kinh khác nhau, đây là việc bất đắc dĩ!”***

Tại sao là bất đắc dĩ vì việc giảng pháp của Ngài là do đại chúng thỉnh mời. Có nơi mời Ngài giảng Kinh Đại Bát Nhã, Kinh Kim Cang thì Ngài giảng Kinh Đại Bát Nhã, Kinh Kim Cang vì nếu giảng Kinh Vô Lượng Thọ thì họ không nghe. Ngài giảng Kinh Đại Bát Nhã, Kinh Kim Cang nhưng vẫn lấy Kinh Vô Lượng Thọ tổng kết.

Có người hỏi tôi rằng Hòa Thượng giảng nhiều bộ Kinh, vậy thì có nên nghe hết không hay chỉ nghe Kinh Vô Lượng Thọ do Ngài giảng? Theo tôi, nếu nghe Kinh Vô Lượng Thọ mà thấu hiểu được rồi thì các bộ Kinh khác mà Hòa Thượng giảng cũng nên nghe vì cho dù giảng bộ Kinh nào Ngài cũng đều quy nạp Tịnh Độ, đều lấy Kinh Vô Lượng Thọ để tổng kết, khuyên chúng ta chuyên tâm niệm Phật cầu sanh Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng giải thích: ***“Thứ nhất là vì những bộ Kinh này không có người giảng cho nên họ mời thì tôi phải giảng. Nếu có người giảng rồi thì tôi nhất định không giảng, tôi sẽ chuyên nhất một bộ Kinh A Di Đà. Lâu nay, tôi làm như vậy nhưng mọi người không nên học theo cách làm này. Nếu các vị học nhiều bộ Kinh, giảng nhiều bộ Kinh mà công phu lại chưa đủ sâu thì mỗi người đều bị ảnh hưởng.”***

Kinh Hoa Nghiêm Áo Chi rất rộng lớn nhưng khi Hòa Thượng giảng, Ngài đều đưa về đời sống hằng ngày, làm sao để giúp chúng ta biết cách tu hành, biết cách khởi tâm động niệm, hành động tạo tác cho đúng. Ngài giảng Kinh Hoa Nghiêm nhưng đều dẫn chúng ta quay về Tịnh Độ, niệm Phật cầu vãng sanh. Hòa Thượng giảng nhiều bộ Kinh nhưng cả đời Ngài đều chuyên tâm vào Tịnh Độ. Khi giảng Kinh Kim Cang, Kinh Hoa Nghiêm, Ngài vẫn lấy Kinh Vô Lượng Thọ làm chú giải. Thậm chí có người hỏi Hòa Thượng rằng Hòa Thượng giảng thiên hay như vậy mà sao Ngài không tu thiên thì Ngài nói rằng: ***“Tôi giảng thiên là để cho người có căn tánh tu thiên, còn căn tánh của***

tôi chỉ hợp Tịnh độ”, cho nên nếu công phu chưa đủ sâu mà chúng ta thâm nhập vào nhiều Kinh thì chúng ta sẽ gặp chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta tu học có độ tin sâu đối với pháp môn Tịnh Độ và phải nắm chắc phần vãng sanh thì mới không bị chướng ngại, không bị xen tạp. Lúc đó, chúng ta mới có thể thâm nhập vào các Kinh khác. Nếu chưa được như vậy mà thâm nhập vào các Kinh khác thì sẽ bị xen tạp. Cho nên các vị phải nên biết rằng chúng ta phải chuyên công, chuyên học tập vào một bộ Kinh.**

“Đại sư Trí Giả lúc vãng sanh, học trò hỏi Ngài rằng Ngài đến thế giới Tây Phương Cực Lạc ở phẩm vị gì? Ngài nói rằng: “Nếu như ta không tiếp tăng độ chúng thì phẩm vị của ta rất cao nhưng vì ta tiếp tăng độ chúng nên ta vãng sanh ở phẩm vị thứ năm”. Phẩm vị thứ năm là trung phẩm trung sanh, là sanh vào Phạm Thánh Đồng Cư.

“Đây là xả mình vì người, hy sinh phẩm vị của chính mình để độ chúng sanh. Nếu chính mình vãng sanh còn chưa nắm được thì nhất định không nên xen tạp. Chúng ta xen tạp quá nhiều, mãi đi lo giúp cho người khác, sau cùng chính mình vẫn phải luân hồi, đọa lạc tam đồ. Vậy thì sai rồi!”

Chúng ta không thể không độ sanh nhưng mãi lo độ sanh, mãi giúp người khác mà chính mình không vãng sanh thì là sai. Điều đáng nói là người không thích độ sanh có phải là người chuyên tu để vãng sanh hay không? Họ không độ sanh, không làm các việc lợi ích chúng sanh, họ chỉ chuyên niệm Phật nhưng vẫn không vãng sanh thì mới là phiền phức. Chúng ta phải biết làm thế nào cho đúng.

Trước đây tôi bôn ba khắp nơi, kể cả vùng sâu vùng xa, tôi đều đến để chia sẻ Phật pháp. Nhưng những năm gần đây, tôi đi lại rất ít. Từ khi tôi quay về học 1200 chuyên đề, tôi đã không đi lại nhiều và tránh những nơi không cần đến. Nếu tôi tham công tiếc việc, ôm đồm thì mọi việc sẽ không tốt hơn.

Chúng ta mong muốn mình vãng sanh ở **“hạ phẩm hạ sanh”** thì lúc tu hành, chúng ta chuẩn bị ở mức **“hạ phẩm trung sanh”**. Như vậy mới an toàn vì nếu không đạt được **“hạ phẩm trung sanh”** thì khi lọt xuống cũng rơi vào **“hạ phẩm hạ sanh”** là vừa. Cho nên hy sinh phẩm vị là tốt nhưng bản thân phải nắm chắc phần vãng sanh. Một mặt, chúng ta nỗ lực làm các việc lợi ích chúng sanh, mặt khác vẫn phải chuẩn bị cho phần vãng sanh của mình, tránh tham công tiếc việc kéo lại bỏ lỡ thêm một lần nữa. Trong dòng sanh tử luân hồi này, chúng ta đã để lỡ không biết bao nhiêu lần. Không dễ gì chúng ta sanh ra đời mà được gặp Phật pháp, gặp Tịnh Độ, gặp Hòa Thượng Tịnh Không. Đây là đại phước đức, đại nhân duyên./

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!